

ΑΡΙΘΜΟΣ: 815/2023

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

(Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών)

Συγκροτήθηκε από τον Δικαστή Νικήτα Βελία, Ειρηνοδίκη, τον οποίο όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Ειρηνοδικείου Αθηνών και την Γραμματέα Ζωή Δερμεντζόγλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 21.3.2023 για να δικάσει την υπόθεση:

Των εναγόντων:

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]
[Redacted] οι οποίοι

παραστάθηκαν δια της πληρεξουσίας Δικηγόρου Δημήτρης Κουφογιάννη.

Της εναγόμενης: Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία "Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών της Ελλάδος Α.Ε." (Ο.Τ.Ε.), που εδρεύει στο Μαρούσι, νόμιμα εκπροσωπούμενης, που παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας Δικηγόρου Δέσποινας Πετρώγλου.

Οι ενάγοντες με την από 2.2.2022 (10810/161/2022) αγωγή τους, δικάσιμος για την συζήτηση της οποίας ορίστηκε η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας, ζήτησαν όσα περιέχονται σ' αυτή. Ακολούθησε συζήτηση, όπως αναφέρεται στα πρακτικά.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Το άρθρο 4 παρ.5 του Συντάγματος ορίζει ότι «Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους». Περαιτέρω το άρθρο 4 παρ.1 του κυρωθέντος με το Ν.2238/1994 Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος (Α'151) ορίζει ότι «Εισόδημα στο οποίο επιβάλλεται φόρος είναι το εισόδημα που προέρχεται από κάθε πηγή ύστερα από την αφαίρεση δαπανών για την απόκτηση του», στο δε άρθρο 45 του ιδίου Κώδικα ορίζεται ότι «Εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες είναι το εισόδημα που προκύπτει από καθένα οικονομικό έτος από μισθούς, ημερομίσθια, επιχορηγήσεις, επιδόματα, συντάξεις και γενικά από κάθε παροχή που χορηγείται περιοδικά με οποιαδήποτε μορφή είτε σε χρήμα είτε σε είδος ή άλλες αξίες για παρούσα, ή προηγούμενη υπηρεσία ή για οποιαδήποτε άλλη αιτία, το οποίο αποκτάται από μισθωτούς γενικά και συνταξιούχους 2 3 4. Δεν θεωρείται εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες και δεν υπόκειται σε φόρο α) η αποζημίωση που παρέχεται σε υπαλλήλους επιχειρήσεων και ελευθέρων επαγγελματιών για δαπάνες υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί εφόσον αποδεικνύεται η καταβολή τους από τα σχετικά παραστατικά στοιχεία που προβλέπονται από τις διατάξεις του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων. Προκειμένου για αποζημιώσεις υπαλλήλων του Δημοσίου, που παρέχονται με διάταξη νόμου κατ' αποκοπή για κάλυψη δαπανών ειδικής υπηρεσίας, που τους έχει ανατεθεί, εξαιρείται της φορολογίας ποσοστό πενήντα τοις εκατό (50%) εκτός εάν ο δικαιούχος αποδεικνύει δαπάνες μεγαλύτερου ποσού με βάση στοιχεία του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων» Από τις τελευταίες αυτές διατάξεις συνάγεται ότι σε φόρο εισοδήματος υπόκειται κάθε εν γένει παροχή σε χρήμα ή σε είδος, εφόσον δίνεται σε αντάλλαγμα της παρεχόμενης εργασίας όχι δε και εκείνη που δίνεται για την κάλυψη δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε ο μισθωτός προς το συμφέρον του εργοδότη, για την εκτέλεση της εργασίας που του ανατέθηκε ή για την καλύτερη διεξαγωγή της, έστω και εάν από την παροχή αυτή ωφελείται έμμεσα ο μισθωτός. (ΣτΕ 125/1995 ΔιΔικ.1995 σ.1459, ΣτΕ746/1993, 3119/1991). Περαιτέρω, με την από 16.5.1995 επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση εργασίας (ΕΣΣΕ) που καταρτίσθηκε μεταξύ του Ο.Τ.Ε. και της συνδικαλιστικής οργάνωσης των μισθωτών του (ΟΜΕ/ΟΤΕ) ορίζει ότι τα έξοδα κίνησης και παράστασης α) καταβάλλονται από 1.6.1995 μεταξύ άλλων και στους Υποδιευθυντές που τοποθετούνται ως προϊστάμενοι σε αντίστοιχες προς το βαθμό τους υπηρεσιακές λειτουργίες, γ) αποτελούν οικειοθελή παροχή ελευθέρως ανακλητή από τον ΟΤΕ, δ) δεν υπολογίζονται στα επιδόματα εορτών και αδείας και ε) συνδεόμενα υποχρεωτικά με την πραγματική άσκηση των υπηρεσιακών καθηκόντων των δικαιούχων μισθωτών χορηγούνται αποκλειστικά προς αντιμετώπιση των εξόδων φιλοξενίας των επισκεπτών, συμμετοχής των ως εκπροσώπων του ΟΤΕ στις

διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, των εξόδων κίνησης τους κ.λ.π. Με την ως άνω όμως ΕΣΣΕ ρητώς καταργήθηκαν από την 1.6.1995 οι αποφάσεις του διοικητικού συμβουλίου του ΟΤΕ (2089/1988, 2093/1988, 2156/1989, 2171/1990 και 2157/1992 και η από 7.3.1990 ΕΣΣΕ (όρος 25), με βάση τις οποίες χορηγήθηκαν από το έτος 1988 έως την 31.5.1995 στους προϊσταμένους ορισμένων υπηρεσιακών λειτουργιών του ΟΤΕ και στους Τμηματάρχες, επίδομα ευθύνης θέσης και αποζημίωση παράστασης προϊσταμένου, που αντικαταστάθηκαν από τα έξοδα κίνησης και παράστασης, τα οποία όμως διαφοροποιούνται από τα πρώτα (επίδομα ευθύνης θέσης και αποζημίωση παράστασης) τόσο ως προς την ιστορική και νομική αιτία όσο και ως προς το περιεχόμενο α) τα έξοδα κίνησης και παράστασης υπολογίζονται σε δωδεκάμηνη βάση (δεν υπολογίζονται τα επιδόματα Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειας·), ενώ το επίδομα ευθύνης θέσης και η αποζημίωση παράστασης υπολογίζονται σε δεκατετράμηνη βάση, β) για κάθε μέρα απουσίας για οποιοδήποτε λόγο ή αποχής δικαιούχου προϊσταμένου από τα υπηρεσιακά του καθήκοντα περικρίπτει το 1/30 των εξόδων κίνησης και παράστασης, η ως άνω όμως περικοπή δεν ίσχυε για το επίδομα ευθύνης θέσης και την αποζημίωση παράστασης). Σύμφωνα λοιπόν με τα παραπάνω η προμνημονευθείσα αποζημίωση εξόδων κίνησης και παράστασης που καταβάλλεται στους υπαλλήλους του ΟΤΕ που προΐστανται υπηρεσιακών λειτουργιών Τμήματος, Υποδ/νσης και Δ/νσης αποσκοπεί, όπως εξάλλου ρητά προβλέπεται και στη διατύπωση της από 16/5/1995 ΕΣΣΕ, όπου ουδεμία αψίεται αμφιβολία για τον χαρακτηρισμό της συγκεκριμένης παροχής από τα συμβαλλόμενα μέρη, στην κάλυψη δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε ο δικαιούχος για να εκτελέσει ταχύτερα και αποδοτικότερα την αυξημένων απαιτήσεων υπηρεσία του προς όφελος του -εργοδότη του- ΟΤΕ και για την κάλυψη των λειτουργικών αναγκών αυτού, δεν αποτελεί προσαύξηση μισθού και δεν υποβάλλεται σε φόρο εισοδήματος, χωρίς μάλιστα να απαιτείται να υπάρχει ρητή πρόβλεψη για τη μη φορολόγηση της, αφού, στην προκειμένη περίπτωση δεν τίθεται ζήτημα φορολογικής απαλλαγής, η οποία προϋποθέτει την ύπαρξη σχετικής νομοθετικής πρόβλεψης, αλλά εννοιολογικού προσδιορισμού του όρου «αποζημίωση» ως πληρούντος την έννοια του εισοδήματος ή του αντισταθμίσιμου δαπανών (πρβλ. ΟΛΑΠ 11 ΚΑΙ 12/2007, ΣτΕ 1590/1989 ΔικΔικ 1990 σελ.201).

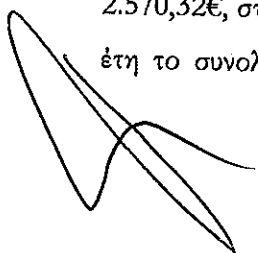
Με την κρινόμενη αγωγή οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι προσλήφθηκαν από την εναγόμενη με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου ως υπάλληλοι λαμβάνοντας τα εκάστοτε προβλεπόμενα βάσει της από 16-5-1995 ΕΣΣΕ αντίστοιχα έξοδα κίνησης και παράστασης. Ότι η εναγόμενη κατά την μηνιαία εκκαθάριση του

ποσού, που αφορούσε στα έξοδα κίνησης και παράστασης δεν τους κατέβαλλε τα ποσά που όριζε η ως άνω ΕΣΣΕ, αλλά παρακρατούσε κατά την καταβολή ποσά ως φόρο εισοδήματος και κρατήσεις υπέρ του κλάδου ασθενείας ΤΑΠ-ΟΤΕ, παρά τη ρητή και αδιαμφισβήτητη αποτυπωμένη στην ως άνω ΕΣΣΕ πρόθεση των συμβαλλομένων μερών να αποτελούν τα ποσά αυτά αποζημίωση για τις αυξημένες ανάγκες και δαπάνες, στις οποίες υποβάλλονται οι Προϊστάμενοι υπηρεσιακών λειτουργιών Τμήματος, Υποδ/νσης και Δ/νσης. Με βάση το ιστορικό αυτό ζητούν να υποχρεωθεί η εναγόμενη, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, να τους καταβάλει ως θετική ζημία το αναφερόμενο ποσό, όπως παραδεκτά περιορίστηκε για καθέναν από αυτούς με προφορική δήλωση της πληρεξουσίας Δικηγόρου ενώπιον του ακροατηρίου τούτου και κατόπιν με τις έγγραφες προτάσεις της, νομιμότοκα για κάθε επί μέρους ποσό που αντιστοιχεί σε κάθε έτος από την πρώτη ημέρα του επομένου έτους, άλλως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση και να καταδικασθεί η εναγόμενη στη δικαστική του δαπάνη. Με το περιεχόμενο αυτό η αγωγή αρμόδια και παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο (άρθρ.14 παρ.1 και 25 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ.) κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (614, 622, 623Κ.ΠολΔ), και είναι επαρκώς ορισμένη, απορριπτόμενης της ενστάσεως αοριστίας που προέβαλε παραδεκτά και νόμιμα κατ'άρθρο 216ΚΠολΔ η εναγόμενη. Περαιτέρω είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις προαναφερόμενες διατάξεις και σ' αυτές των άρθρων 648 επ., 297, 298, 346 ΑΚ, 907, 908 και 176 Κ.Πολ.Δ., Το αίτημα για καταβολή τόκων από την πρώτη ημέρα του επομένου έτους εντός του οποίου κάθε επιμέρους ποσό κατέστη απαιτητό κρίνεται μη νόμιμο και επομένως απορριπτέο, διότι εκ των διατάξεων των άρθρων 914, 297, 340 345 και 346 ΑΚ σαφώς προκύπτει ότι για την αποζημίωση, η οποία επιδικάζεται σε χρήμα οφείλεται τόκος, όχι από το χρόνο που ετελέσθη η αδικοπραξία αλλά μόνον, αφού ο οφειλέτης κατέστη υπερήμερος. Όπως δε κάθε οφειλέτης έτσι και ο οφειλέτης εξ αδικοπραξίας καθίσταται υπερήμερος απ' όταν οχλήθηκε από τον δανειστή είτε εξωδίκως είτε δικαστικώς δι' επιδόσεως καταψηφιστικής περί αποζημιώσεως αγωγής (Απ 286/86 ΕΛΔ 27,1111, ΑΠ 727/76 ΝοΒ 25,67). Πρέπει επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το παραδεκτό της συζήτησής της έχουν κατατεθεί, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του Ν. 4640/2019, οι έγγραφες ενημερώσεις των εναγόντων για τη δυνατότητα διαμεσολαβητικής διευθέτησης της διαφοράς ενώ περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 71ΕισΝΚΠολΔ, δεν απαιτείται η καταβολή δικαστικού ενσήμου, λόγω του ύψους του αιτούμενου από τους ενάγοντες ποσού.

Από όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν, άλλα από τα οποία λαμβάνονται υπόψη προς άμεση απόδειξη, άλλα δε, για την συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, για κάποια από τα οποία γίνεται ιδιαίτερη μνεία κατωτέρω, χωρίς πάντως να παραλείπεται κανένα από κατά την εκτίμηση της υπόθεσης αποδείχθηκαν τα εξής: Δυνάμει των από 9/10/1984, 13/8/1984, 7.7.1980, 17.9.1986 και 20.6.1978 συμβάσεων εξηρημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, μεταξύ των εναγόντων και της εναγομένης, πού καταρτίστηκε και υπεγράφη στην Αθήνα, προσληφθήκαν τα ως άνω έτη από την εναγόμενη ως υπάλληλοι αυτής υπαγόμενοι έκτοτε στον Γενικό Κανονισμό Προσωπικού ΟΤΕ (ΓΚΠ/ ΟΤΕ) και τις εκάστοτε ισχύουσες ΕΣΣΕ πού καθόριζαν όλη την υπηρεσιακή κατάσταση και εξέλιξή των και εξελίχθησαν ειδικότερα, οπότε και απολύθηκαν την 31.12.201, 31.12.2013, 31.12.2012, 31.12.2012 και 30.12.2012 αντίστοιχα ως Προϊστάμενοι Υπηρεσιακής Λειτουργίας Τμήματος, Υποδιεύθυνσης και Δ/νσης. Ειδικότερα με τις διατάξεις της από 16.5.1995 Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας μεταξύ ΟΤΕ και ΟΜΕ/ΟΤΕ, οι οποίες έχουν κανονιστική ισχύ σύμφωνα με τα άρθρα 8 παρ. 3 Ν. 1876/1990, 12 παρ. 4 Ν. 1767/1988, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 8 παρ. 3 Ν. 2224/1994 και άρθρο δεύτερο παρ. 2 Ν. 2257 1994, καταργήθηκε από της ισχύος αυτής, την 1/6/1995, το επίδομα ευθύνης θέσης και η από ζημίωση παράστασης πού καταβαλλόταν μέχρι τότε στους προϊστ/νους υπηρεσιακών λειτουργιών στάθμης Τομέα (μεταγενέστερα Τμήματος) και άνω, ως οικειοθελής και πρόσθετη παροχή σύμφωνα με τις αποφάσεις του ΔΣ του ΟΤΕ και τον όρο 25 της από 7.3.1990 ΕΣΣΕ και ορίσθηκε ότι από την ημερομηνία αυτή (1.6.1995) στους προϊστάμενους των αναφερόμενων λειτουργιών χορηγούνται έξοδα κίνησης και παράστασης, κλιμακούμενα, όπως ορίζεται κατά βαθμό και θέση στα αναφερόμενα χρηματικά ποσά. Τα έξοδα αυτά κατά τους όρους της εν λόγω ΕΣΣΕ « 2...Είναι οικειοθελής παροχή, δεν αποτελούν τακτικές αποδοχές και ο ΟΤΕ επιφυλάσσει σ' αυτόν ρητά το δικαίωμα ανάκλησής τους. 3. Δεν υπολογίζονται στα δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα, καθώς και στο επίδομα αδείας. 4. Χορηγούνται αποκλειστικά και συνδέονται υποχρεωτικά με την πραγματική άσκηση των υπηρεσιακών τους καθηκόντων προς αντιμετώπιση των εξόδων φιλοξενίας των επισκεπτών, συμμετοχής τους ως εκπροσώπων του ΟΤΕ στις διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, των εξόδων κίνησης τους κλπ. 5. Για κάθε ημέρα απουσίας για οποιοδήποτε λόγο η αποχής δικαιούχου προϊσταμένου από τα υπηρεσιακά του καθήκοντα περικλύπεται το 1/30 των ανωτέρω εξόδων και χορηγούνται στο νόμιμο αναπληρωτή του....». Από τις διατάξεις αυτές της παραπάνω ΕΣΣΕ πού όπως σημειώθηκε είναι κανονιστικού περιεχομένου και επομένως έχουν ισχύ ουσιαστικού νόμου, προκύπτει, ότι τα έξοδα αυτά αφορούσαν στην αντιμετώπιση δαπανών οι οποίες

πραγματοποιούνται κατά την θητεία του δικαιούχου σε διευθυντική θέση Προϊσταμένου Υπηρεσιακής Λειτουργίας Τμήματος, Υπο διεύθυνσης και Δ/νσης και δεν επαύξαναν τις μηνιαίες αποδοχές, ούτε δίδον το εις αντάλλαγμα εργασίας (Ολ-ΑΠ 11 /2007-12/2007, ΑΠ 1140/2013, απ 566/2016) και συνεπώς δεν υπόκειντο σε κρατήσεις φόρου εισοδήματος και ασφαλιστικών εισφορών, ουτε σε λοιπές κρατήσεις υπέρ τρίτων. Παρά ταύτα ο εναγόμενος Οργανισμός, παρά το γεγονός ότι ο ίδιος είχε χαρακτηρίσει την υπόψιν παροχή ως μη μισθολογική και κατά παράβαση των οριζομένων στην από 1-6-1995 ΕΣΣΕ, όπου ρητά συμφωνήθηκε ότι τα χορηγούμενα ποσά για έξοδα παράστασης και κίνησης δεν αποτελούσαν αντάλλαγμα εργασίας, προέβαινε εκτός από την παρακράτηση φόρου εισοδήματος και στις αντίστοιχες ασφαλιστικές και υπέρ τρίτων κρατήσεις και επί του ποσού πού αντιστοιχούσε στα προαναφερόμενα ως άνω μηνιαίως καταβαλλόμενα έξοδα κίνησης και παράστασης. Ειδικότερα η κλίμακα εισοδήματος για μισθωτούς και συνταξιούχους είχε ως κάτωθι: 1) για το έτος 2006 ανερχόταν σε 0% μέχρι 11.000 ευρώ, σε 15% , για τα επόμενα 2.000 ευρώ, ήτοι σε 300 ευρώ για εισόδημα 13.000 ευρώ, σε 30% για τα επόμενα 10.000 ευρώ. (3.000 ευρώ), ήτοι σε 3.300 ευρώ για εισόδημα 23.000 ευρώ και σε 40% για το υπερβάλλον, 2) για το έτος 2007 ανερχόταν σε 0% μέχρι 12.000 ευρώ, σε 29% , για τα επόμενα 18.000 ευρώ, ήτοι σε 5.220 ευρώ για εισόδημα 30.000 ευρώ, σε 39% για τα επόμενα 45.000 ευρώ (17.550 ευρώ), ήτοι σε 22.770 ευρώ για εισόδημα 75.000 ευρώ και σε 40% για το υπερβάλλον, 3) για το έτος 2008 ανερχόταν σε 0% μέχρι 12.000 ευρώ, σε 27% , για τα επόμενα 18.000 ευρώ, ήτοι σε 4.860 ευρώ για εισόδημα 30.000 ευρώ, σε 37% για τα επόμενα 45.000 ευρώ. (16.650 ευρώ), ήτοι σε 21.510 ευρώ για εισόδημα 75.000 ευρώ και σε 40% για το υπερβάλλον, 4) για το έτος 2009 ανερχόταν σε 0% μέχρι 12.000 ευρώ, σε 25% , για τα επόμενα 18.000 ευρώ, ήτοι σε 4.500 ευρώ για εισόδημα 30.000 ευρώ, σε 35% για τα επόμενα 45.000 ευρώ. (15.750 ευρώ), ήτοι σε 20.250 ευρώ για εισόδημα 75.000 ευρώ και σε 40% για το υπερβάλλον. Εξ' αυτού λοιπόν του λόγου οφείλει η εναγομένη ως αποζημίωση λόγω υπαίτιας, παράνομης και αντισυμβατικής συμπεριφοράς, πού αντιστοιχεί στο ύψος των ποσών πού κατά τα ως άνω παρακράτησε σε ποσοστό 7,83% από το ποσό πού αντιστοιχούσε στα καταβληθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης, για τις προαναφερόμενες ασφαλιστικές και υπέρ τρίτων κρατήσεις για το επίδικο έτος κατά τα οποία ασκούσαν τα καθήκοντα Προιστ/νου Υπηρεσιακής Λειτουργίας, όπως προκύπτει από τους πίνακες υπολογισμού που περιγράφονται στην αγωγή αλλά και από τις βεβαιώσεις μισθοδοσίας που προσκομίζει και επικαλείται η εναγόμενη: στον 1° για τα επίδικα έτη το συνολικό ποσό των 2.570,32€, στον 2° για τα επίδικα έτη το συνολικό ποσό των 592,54€, στον 3° για τα επίδικα έτη το συνολικό ποσό των 1262,73€, στον 4° για τα επίδικα έτη το συνολικό ποσό των

6.353,11€ και στον 5^ο για τα επίδικα έτη το συνολικό ποσό των 3.237,49€ Επομένως η εναγόμενη οφείλει αντιστοιχά τα παραπάνω ποσά, που αφορούν ποσά παρακράτησε άνευ νομίμου δικαιώματος αχρεωστητως υπαίτια και αντισυμβατικά για ασφαλιστικές και υπέρ τρίτων κρατήσεις και αφορούσαν παροχή που τους χορηγήθηκε για ανάλωση κατά την πραγματοποίηση δαπανών αρρήκτως συνδεδεμενων με την πραγματική άσκηση καθηκόντων Προιστ/νου Υπηρεσιακών Λειτουργιών για τις οποίες προβλέπεται η χορήγησή τους βάσει της προμνημονευθείσης ΕΣΣΕ. Η ένσταση πενταετούς παραγραφής που πρότεινε η εναγόμενη για τις διαφορές στις συντάξιμες αποδοχές των εναγόντων, η οποία λόγω ότι οι επίδικες αξιώσεις προέρχονται από αδικοπραξία θεμελιώνεται στο άρθρο ΑΚ 937, πρέπει να απορριφθεί καταρχάς ως αόριστη καθόσον δεν αναφέρει τον χρόνο γέννησης της αξίωσης και ειδικότερα το πότε οι ενάγοντες έμαθαν τη ζημία και τον υπόχρεο σε αποζημίωση (ΑΚ 937), ούτε το χρονικό σημείο έναρξης της παραγραφής, σε κάθε περίπτωση τυγχάνει απορριπτέα ως ουσία αβάσιμη καθώς από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν προέκυψε ότι οι ενάγοντες γνώριζαν τα παραπάνω πριν την άσκηση της υπό κρίση αγωγής. Περαιτέρω η ένσταση παραγραφής είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη καθόσον βάση της αγωγής δεν αποτελεί η αχρεωστήτως και αδικαιολόγητη φορολόγηση από το Δημόσιο ως εισόδημα του συνολικού ποσού που τους καταβλήθηκε για έξοδα κίνησης και παράστασης που ήταν απότοκος απότοκος του εσφαλμένου και αντισυμβατικού συνυπολογισμού του ποσού των εξόδων παράστασης στον συνολικό τους εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες, ήτοι για εφάπαξ ζημία η οποία υπόκειται στην γενική 20ετή παραγραφή. Ο ισχυρισμός δε της εναγομένης ότι ήταν εκ του Νόμου υποχρεωμένη προς τούτο είναι απορριπτέος, καθόσον η υποχρέωση αυτή υφίσταται μόνο για τις παροχές, που δίδονται σε αντάλλαγμα εργασίας και όχι για παροχές που προορίζονται για ανάλωση κατά την ενάσκηση καθηκόντων και εξυπηρετούν τις λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης. Τέλος από τα παραπάνω περιστατικά επίσης συνάγεται, ότι η βλάβη των εναγόντων οφείλεται σε αποκλειστική υπαιτιότητα της εναγόμενης.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω πρέπει η κρινόμενη αγωγή να γίνει δεκτή εν μέρει ως ουσία βάσιμη και να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει στους ενάγοντες τα ανωτέρω ποσά με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής. Επίσης η παρούσα πρέπει να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή κατά τα αναφερόμενα στο διατακτικό, αφού συντρέχουν οι νόμιμες προς τούτο προϋποθέσεις ενόψει μάλιστα του ότι πρόκειται για απαίτηση από εργατική διαφορά, (αρθρ.908 Κ.Πολ.Δ.). Τέλος, πρέπει να καταδικασθεί η εναγομένη στη δικαστική δαπάνη του ενάγοντος (αρθρ. 176 Κ.Πολ.Δ.),όπως ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ με παρόντες τους διαδίκους.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγόμενη να καταβάλει: στην 1^η ενάγουσα το ποσό των 2.570.32€, στον 2^ο το ποσό των 592,54€, στον 3^ο το ποσό των 1262,73€, στον 4^ο το ποσό των 6.353,11€ και στον 5^ο το ποσό των 3.237,49€, με το νόμιμο τόκο από την επομένη ημέρα που έγινε η επίδοση της αγωγής.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της εναγομένης τη δικαστική δαπάνη των εναγόντων την οποία ορίζει στο ποσό 500€.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στις 13.11.2023

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

